

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1^{rs} Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2⁵⁰.

LOS GEGANTS BUSCANT CASA.

Si no 's troba una botiga de l'alsada que s'espera, res... que 'ls posin ajeguts dintre d'una claveguera.

«EL VERDADERO CONDE»

or està preparat.

La próxima senmana es la senyalada per que 'ls Rius se surtin de mare. Los Rius y hasta 'ls Taulets.

Per fi s'efectuarà la visita regia. La dama que desempenya avuy la *je-fatura* del Estat vindrà a Barcelona per primera vegada y 's farà per obsequiarla lo que s'acostuma en semblants cassos.

Archs de triunfo, llums de gas, banderas y gallardets, carretellas, frachs, creus, veneras y condecoracions de totes menas, festas de totes classes y techs de una sola categoria; los techs serán tots de primera.

La republicana Barcelona estará poch menos que desconeguda.

Tot està preparat.

Se parla de la inauguració de las obras de reforma y de la colocació de algunas primeras pedras. Construccions importants que ja fa molts anys havian de realisarse, s'han deixat per aquesta ocasió. Aixís podran dir los actuals usufructuaris de las delicias del poder que las instituciones vigents son altament fecundas, y que al revés del caball de Atila que allá ahont posava 'ls cascós no hi creixia ni l'herba, allá hont posan los cascós los caballs de la carretella regia, surgeixen com per art d'encantament, hospitals, aduanas y altres edificis.

Tot esta preparat.

La fabrica d'entussiasme està montada y a punt de funcionar.

Los industrials del Institut del Foment del Treball nacional preparan grans obsequis a la Reyna regent. Tots ells se cotisan per reunir géneros y articles que li serán entregats per que 'ls destini a beneficencia.

Aixís en Moret y altres ministres responsables podran dir que 'l rumbo que gastan los industrials es senyal segura de prosperitat, y que aquesta prosperitat es deguda principalment als tractats de comers y demés disposicions económicas presas pel govern ab un talent y una previsió que no saltres may hem sapigut compendre prou; pero que 'ls feits las abonan de

una manera indiscutible. Y continuaran fentnos felissos a pesar nostre. Y tindran rahó.

Las senyoras de la Junta de damas per la seva part, fa temps que treballan en confeccionar una camisa pel rey nen que ceneix la corona d'Espanya. De mans tant delicadas es de creure que 'n sortira un primor... Y no dich res més perque no m'agrada ficarme... en camisas d'onze varas.

Don Francisco de Paula s'empastifará las patillas de brillantina y farà genuflexions y reverencias a riscos de trencarse.

Y sonaran músicas, y estallaran cohets, y 's faran discursos y las campanas aniran al vol... totes, menos una: la CAMPANA DE GRACIA, que no es de la parroquia.

Tot està preparat.

Los militars tractan de sortir de pollaguera.

Las classes renuncian a un dia de sou per dur a bon terme los festeigs que preparan. Fins los oficials de reserva no han pogut escapar-se a aquesta lley general: ells també dejuran un dia, a trucos de que 'ls sentiments monárquichs no surtin mermats en lo més mínim.

Trista representació de lo que 'ns passa a tots los barcelonins: lo ventre buit y la roba bonica; moltes festas y molta gana; molt aparat y molt poca sustancia; prossopopeya y miseria.

Pero s'ha de fer.

Las instituciones viuen del esplendor que se las hi presta y 'ls organizadors de las festas viuen de las instituciones; aixís es que s'ajudan mútuament. Si aquellas cayguessen, caurien ells: de modo que aguantantlas s'aguantan; y treballant per ellas, treballan per si mateixos.

¿Y 'l poble?

No 'n diguem res, d'ell surt tot, y no obstant y ser tan gran, resulta extremadament petit contemplat, per exemple, desde l'altura de la carretella del arcalde de Barcelona.

Al poble se l'enlluherna facilment.

Pero 'ls enlluhernaments del poble son perillous.

Que ho diguin molts dels cortesans que 'l próxim dimecres rodejarán lo carruatje de la Reyna regent.

Que ho diguin los que a l'any 60 aclamavan plens d'entussiasme a D.ª Isabel II, proclamantla al venirnos a visitar, la més gran de las reynas y la més magnánima de las damas y vuyt anys després contribuían a volcar lo trono dels Borbons.

Ells ho saben: lo poble que a l'any 60, contemplant l'espléndida iluminació de Casa la ciutat, deya: «¡Quin espectacle més hermós!», vuyt anys més tart, a la llum de las fogueras que consumían los retratos de la Reyna destronada, exclamava: «¡Quin espectacle més entusiasador!»

¡Tan las unas com las altras lluminarias l'havian enlluhernat!

P. K.

A LA BARRA.

¡Jo te saludo, oh Barra!... Ja 't demana per Reyna l'Univers; vina a enlayrarte,

Deesa qu' en l' Olimp van descuydarte y 't venjas sent del món la soberana.

Alsas à tos devots ab forsa humana, al débil lo fas fort y poderós, al pobre lo fas rich; al lleig hermós, al vici fas virtut; geni à la llana.

Dels Romeros Robledos advocada, protectora del home que 't venera; escolta d' un cesant la queixa ayrada: qu' à tas pobres germanas, considera, no puch mouer per dá una caixalada puig no he menjat calent d' un mes enrera.

CUCARACUGH.

las Corts hi ha hagut aquests días un trágul bastant fort. No han faltat motius més que suficients perque 'l barco que mana l' incomparable Sagasta se 'n anés à pico; pero D. Práxedes es com lo soldat rús del quènto: no basta clavarli una bala al cos; per ferlo caure es

precis ademés darli una empena. Pero fem historia.

En Romero Robledo que busca sempre 'l punt vulnerable per atacar, va demanar que deixantse de recó las reformas militars, se procedís ab preferència à la discussió dels projectes econòmichs.

En Sagasta va atacarlo durament; pero posat lo punt à votació, per primera vegada van unir-se las minorias contra del govern, y un gran número de ministerials van abstenirse de votar.

Y ara, després de molt gratarse la barba s' ha convingut en fer lo que demanan las minorias.

Y aquell general Cassola tan puntillós y que semblava que havia de menjars'ho tot, sonriu y fa 'l posat d' estar molt content, al rebre la gran bofetada del sigle.

Quan tothom creu que s' hi tornarà, exclama:

—¡Quinas caricias que 'm fan!

Y para l' altra galta.

Y bada la boca.

Aixis es com se immortalisan los governs. Pero també s' immortalisa un' altra cosa: Lo fástich del país.

A Fransa acaban de celebrarse eleccions municipals y la immensa majoria dels regidors elegits pertanyen re-soltament al partit republicà.

S' han elegit 36,000 ajuntaments y casi per tot arreu los candidats republicans han obtingut una considerable majoria.

Los reaccionaris s' han de desenganyar: ni ells ni 'ls moderns cessaristas, que tot voldrian arreglarho ab lo sombrero de plomas del general Boulanger, lograrán desarrelar l' arbre frondós de la República.

Per tota Irlanda se celebren meetings contra la ingerencia del Papa, en los assumptos polítichs de aquell país.

Y aixó que Irlanda passa per un dels paissos més catòlics d' Europa. Pero també es un dels més pobres de la terra.

Y sent pobres los irlandesos, está clar, no tenen rahó. Los pobres ja tenen prou fortuna en poderho esperar tot del cel y per res necessitan al Papa.

La vida del rey de Servia, contada per un periódich, «Desde que s' ha separat de la seva dona, viu entregat à la orgia. De tech en tech, s' asseu à taula un dia y no se 'n aixeca fins al endemà. Y en quan à donas, demanin.

»Lo rey Milano ha arribat à l' extrém de conferir à una aventurera de Constantinopla, lo titol de reina in-terrina, exigint de tothom que se la tractés com si fos reyna en realitat.»

Jo, francament, quan m' explican cosas aixis me sento per tot lo cos una especie de pessigollas.

Tal vegada será efecte de fervor monarquich que m' está fent la bullida.

Ja tenim concedit lo Jurat.

Pero s' tracta de un Jurat à mitjas, plé de restriccions, limitacions y condicions.

La menor cantitat de Jurat possible.

Lo que 'ns dona 'l govern per aplacarnos la gana semblá talment un tall de llangonissa de restaurant: s' hi veu à contra-claror.

¿Y no saben lo que s' hi véu?

La seva informalitat.

Ha dimittit una camarista de la reyna, la duquesa de Medina de las Torres.

L' historia de la tal dimissió pinta al viu l' extrem à qu' hem arribat en materia de recomendacions.

Pendent de provisió la mitra de Santiago que correspon à un arquebisbe, eran molts los bisbes que la sollicitavan, que un augment de sou y de categoria, hasta passant per alló de la humilitat evangélica, may vé malament.

Y un dels bisbes que esperavan sortirse ab la seva era 'l de Cuenca.

¿Per qué?

Perque tenia bons agarraderos.

Nada menos que estava agafat à las faldillas de la duquesa de Medina de las Torres, camarista de la reyna.

Vingué la provisió de la mitra, y 'l bisbe de Cuenca va quedarse en terra.

Llavors la duquesa, donantli una mostra de l' estimació que li professa, digué:

—Ja que no hi pogut sortir ab la meva, dimiteixo. Es à dir, de tan desesperada qu' estich me suicido.... moralment.

¡Ja veurán à l' altra vida, ahont tots hem de trobarnos en la mansió de l' eterna benaventuransa, ja veurán à l' animeta de la duquesa de Medina de las Torres de braset ab lo bisbe de Cuenca.

Allà, com aquí, las sotanas y las faldillas s' han inventat per entendres.

CARTAS DE FORA.—Hem rebut noticias molt detalladas de las últimas eleccions municipals celebradas à Montblanch, en las quals lo camp va quedar abandonat als partidaris de D. Pere Antón Torres, del rector, de la majordona y demés elements coaligats per tal objecte. Aquest resultat va lograrse mediant l' envió de un jutje especial, molt conegut per sas afeccions en pro de determinada fracció, que recorria la vila en companyia de quatre homes, als quals se 'ls veyá perfectament lo manech del ganivet.

Si l' espasa de la justicia infundeix respecte, quan aquesta espasa s' transforma en ganivet, es quèstió de tencarse à casa, y aixó es lo que van fer la majoria dels electors de Montblanch.

Y à propòsit: hi ha en aquella vila un Circul republicà. Donchs la Junta de aquell Circul l' altre dia va prohibir l' entrada en lo local ja quí dirian? A la persona qu' expén LA CAMPANA DE GRACIA.

Aixó 'ls semblará estrany; pero no ho es. Ja diuhen los francesos que *le nom ne fait rien à la chose*, y en quan al Circul republicà de Montblanch está regit y governat per certas personas de familias carlistas y alguna d' ellas fins ha fet armas durant l' última guerra. Las tals personas reben las inspiracions del Plebá (Rector) y de l' Agneta; ó sigui de la seva majordona. Coneguts aquests antecedents ja no es estrany l' odi que senten contra 'l nostre periódich.

Ja que s' han disfressat de republicans no será de més que 'ls fem una advertencia: procurin tallarse la borla de la boyna: mirin que 'ls surt per sota 'l gorrofrigi.

PIULAS EXPOSICIONERAS.

(PRELUDIS DE LA OBERTURA DEL GRAN CERTÁMEN.)

RA podrán convences de lo equivocats que van los que negan que la próxima Exposició donará renom é importancia à Barcelona.

Ja han comensat à sortir anuncis en los periódichs, oferint habitacions situadas en carrers pels quals ha de passar la reyna y demés comitiva.

Lo mateix, exactament lo mateix que à Paris.

Lo negoci de llogar balcon no existía encara aquí, y avuy, ab motiu de la Exposició, ja 'l veyem establert.

No sé quina tarifa de preus se formarà; pero poch més ó menos, se 'm figura que deurá ser una cosa per aquest istil:

«Balcons d' entressuelo, desde 'ls quals casi-podrán tocarse ab las mans los plumeros dels caballs; 50 duros.

«Balcons de primer pis: gran cop de vista y facilitat en pogueu apreciar la delicadesa dels brodat dels vestits de las damas que formarán en la régia comitiva; 40 duros.

«Balcons de segon pis: se veurán perfectament las caras y 'l xarol de las botinas; 30 duros.

«Balcons de ters pis: no s' podrán distingir las caras, pero s' dominará tota la varietat de trajes y uniformes dels convidats; 20 duros.

«Balcons de pis quart: vistas panorámicas; 40 duros.

«Balcons de quint pis: únicament se podrán observar los bultos grossos, com en Rius y Taulet, en Fontrodona, 'l conde de Toreno y gent pel istil, 2 ptas.»

Los terrats y teuladas no s' llogan: quedarán à benefici del públich.

Hi ha un ditxo molt antich, que assegura que «depressa y bè las cosas no s' poden fé.»

Calculin lo que ha de succehir ab tot lo que s' fa per la ditxosa Exposició, sobre tot tenint en compte que aquesta es la terra clàssica del mica més, mica menos.

Los primers entarugats que varen construhirse à Barcelona, si bè eran cars, s' aguantavan y podían anar.

En cambi 'ls que s' han fet avuy p'ls vols dels jardins de la Ciutadela, depressa y à cops de puny, donan llástima de veure.

L' un tros de fusta s' enfonza, l' altre surt un pam sobre 'ls demés; aquest no está ajustat, aquell fa baixada...

Y lo més graciós es que semblan enganxats ab saliva dejuna: no n' hi ha un qu' estigui fixo en lo seu puesto.

Un curiós, que cada dia sol anar per allí, se 'n queixava.

—Son divertits aquestos entarugats, deya—si jo tingues una mica de paciencia, encara podria entarugarme 'l meu pis.

—Y aixó?

—Home; figuris que avuy m' hi passejava per demunt, y no sé si à la botina deuria tenirhi un clau que solta ó qué, lo cas es que al aixecar lo peu, me trobo al que havia fet seguir un tarugo enganxat al taló.

La comissió directiva de la Exposició, al concebir la idea de vendre abonos per tota la temporada à vinticinch pessetas, ja va preveure que alguns deixarian lo titol d' abono à altres, y 'l negoci aniria malament.

—Per xó va dirse:

—Senyors, nosaltres no 'ns mamém lo dit: L' abono ha de ser personal é intransmisible. Per lo tant tots los que s' abonin haurán de portar lo seu retrato enganxat à la papeleta.—

De moment aixó sembla una gran idea; pero per poch que s' reflexioni, surten una pila d' inconvenients.

Desde luego ja tenim que 'l que ara s' abona no pot afeytarse, si s' retrata ab barba, ni pot deixarse las patillas, si s' retrata afeytat. Perque sinó ¿quí diables lo coneix després?

¡No n' hi hauria pocas de disputas à la porta de la Exposició, entre 'ls porters y 'ls visitants!

—Ey, senyor! Aquest abono no es de vosté.

—¡Y arà! ¿quí ho diu que no es meu? ¿que no veu lo retrato?

—Per xó mateix: en lo retrato representa una cara rebeguda y demacrada y vosté fa unas galts que Déu n' hi doret.

—¡Oh! Quina culpa hi tinch jo si m' hi engreixat! L' istiu 'm proba molt. Y ademés, se m' ha mort la sogra fa quinze días.

—Nada, nada; tot aixó son camándulas. ¡Atrás!

Y fassinli un nus à la qua al porter y al abono.

Per altra part, lo retrato no serveix de res.

Tres ó quatre amichs meus s' han fet deixar lo bigoti completament igual y 'l cabell tallat de la mateixa manera, y ab una mica de bona voluntat no s' pot distingir l' un del altre.

Y ara resultarà que ab un sol abono entrarán tots, sense cap dificultat.

Una frase cassada al vol.

—¡Perqué ha de servir aquest gran pont que surt del Palau de la industria y acaba à mar?

—Perque 'ls mallorquins que vinguin à veure la Exposició no hajin de fer tanta volta.

FANTÁSTICH.

17 BARCOS FRANCESOS.

Sembla que la Europa en pes está tota preocupada, perque en la inauguració de la Exposició del Parca vindrán à juntarse aquí disset barcos, que la Fransa envia per saludar à la actual regent d' Espanya.

Italia ja ha agafat por y comensa à preparar-se, repintant lo seu Dandolo per si de moment fa falta. Inglaterra arrufa 'l nas y amaneix trenta fragatas, creyentse qu' está en perill y que no es bo descuydarse. Austria obra l' ull, suposant que la cosa s' enmaranya, y dona ordres als seus barcos d' estar tots à punt de marxa.

Alemania, en fi, fent veure que à n' ella ningú l' espanta, mana encendre las calderas de tota la seva esquadra.

¡No es pas res! Disset barcosos plens de bombas y granadas, congregats dintre d' un port, ab la bandera de Fransa, la patria dels caps-calents, la nació republicana, la terra dels atrevits, lo país de la revancha...

—Aquesta reunió de barcos porta quá,—diu l' Italia—Una quá molt tremenda—murmura l' Austria, en veu baixa.—Hem de procurá impedirho—cria Inglaterra, empipada.—Que 'ns digui per quin fi 'ls junta—replica en Bismarck, quadrantse.—Si senyor, que 'ns dongui compte del destino de la esquadra.—Que 'ns fassi una relació del plan dels barcos que ara arma.—O sinó que ho deixi corre y que no 'ls tregui de casa.

— Hem de saber qué maquina!
— Hem de veure qué preparat!
Y 's crusan cartas y oficios,
y mil notas diplomáticas,
y 'ls embaixadors barrinan
y 'ls cónsuls buscan é indagan...
La endavinalla es difícil:
¿qué diable intenta la Fransa,
tirant sobre Barcelona
disset barcos de la esquadra?
¿Tindrà tal volta 'l propòsit
de doná algun cop d' audacia?
¿Voldrá ensenyá als espanyols
lo pes de las sévas armas,
per veure si així 'ls engresca
y forma ab ellis una aliansa?
Prou en Bismarck s' amohina,
prou en Crispi s' escarrassa,
prou en Kalnocky pregunta
y en Salisbury treballa...
Fransa sonriu y conserva
la boca sempre tancada,
sense respondre á ningú,
sense dir ni una paraula
y sense cambiar las ordres
que ha dat á la séva esquadra.
¿Volen sapiguer per qué?
¿volen que 'ls digui la causa
del silenci y la reserva
que avuy los francesos guardan?
Es perque 's donan vergonya
de explicá al món, que la esquadra
no més vindrá á Barcelona
perque 'ls marinos de Fransa
tenen desitjos de veure
quina fatxa fa l' arcalde
en las grans solemnitats,
ab frach y corbata blanca.

C. GUMÁ.

¡QUANTA LLANA!

A han tornat los pelegrins de Roma. La majoria van marxar plens d' esperansa y han tornat tristos y mótxos. Al fi havia de cumplirse aquell antich adagi: Roma veduta, fede perduta.

¿Quants d' entre ells acceptaven resignats las molestias de un llarch viatge, ab tal de poder veure al Papa!... Y ne obstant quants d' ells tornan sense haverlo vist!

La recepció va efectuar-se en la Sala Ducal, y aquesta, entre pelegrins y curiosos, va omplirse de tal manera que únicament los de la primera fila van satisfer lo seu desitj. Los demés van arregar tan sols empentas y trepitjadas. Algú que tenia ulls de poll, si no 'l Papa, va veure 'l cel, ó quan menos las estrellas.

Com que allí reynava la lley de la trompada seca 'ls més forts van imposarse sobre 'ls més débils, y ja se sab qui son los més forts: los que tenen alguns anys de gimnástica, corrent per la montanya ab lo fusell al coll: los marrans del remat espiritual.

Unicament aquests van sentir lo discurs papal en que Lleó XIII reclama l' independència y la verdadera soberania del papat. Fins aquí tot va anar bé; pero després, pegant cullerada en las cosas d' Espanya, ensalsá á l' actual reyna regent, sa piadosa filla, y 'ls carlins sentiren aquellas paraulas com qui sent l' espatx de una xurriacada.

¿Ells que han derramat la sanch pèl rey de las húngaras, trobarse ab que han de inclinarse davant de la viuda de D. Alfonso XIII!... Es horrible... Ni que 'ls ho haguessen jurat. Res tã d' estrany que 'ls més en-futismats, alsessin lo crit de «Viva 'l Doctor Sardá!» en só de protesta. Y encare no se com no va haverhi algun desanimat que apoderantse de la tiara no vaja a' la mateix proclamar únich y legítim papa al autor de *El liberalismo es pecado*.

Terminada la recepció, alguns dels que no havian vist ni sentit res, preguntavan:

— ¿Qué ha dit? ¿Qué ha dit?
— Res, va respondre un ex-sargento de 'n Saballs: ha dit que som una colla de ximplés.

Y en efecte: l' apreciació de aquell carcúnda anavan confirmantla 'ls pelegrins que no havent pogut besar la xinela de Lleó XIII, s' entretenian petonejant las camas del trono desde 'l qual va rebre 'ls y arengarlos. Alguns, poch satisfets d' aixó, s' amorravan adelerats sobre l' assiento calent encare per haverhi segut lo Papa, y deyan:

— ¡Quina virtut!

D. Jaume es qui va lluhirse més. Lo seu discurs comensa ab lo següent párrafo:

«A la manera que el zagal de grande y hermoso aprisco palpita de gozo al ver llegado el suspirado momento de presentar al amante Pastor de toda la grey algunas de sus lucidas ovejas, etc., etc.»

Ja ho veuen, ab bonas paraulas D. Jaume va tractarlos de llanuts.

Viva la franquesa!

P. DEL O.

A veure l' Exposició vindrán molts aits personatjes: si tan aits son, se tindrán de aixecar las portaladas!

Per fer recepcions l' arcalde sempre veig que va de frach, y per dinars y tiberis hi va de frach y de frach.

La Exposició está atrassada ¿qui la desatrassará perque pugui inaugurarse lo dia dinou de Maig?

J. CAP.

LO CERTAMEN DE FIGUERAS.

Apenas tenim espay per donar compte del magnífich certamen que 'ls liberals de Figueras, donant una gran mostra de ilustració y de cultura, van celebrar en aquella ciutat, divendres de la senmana passada. Lo Teatro Principal presentava un aspecte brillant. Lo Sr. Massanet, president de la Comissió organisa-dora llegí un discurs molt oportú donant compte de la generació y vicissituds de la festa. Lo Sr. Suñer y Capdevila, president del Jurat llegí 'l seu, plé de intenció política y 'l secretari Sr. Bofill una ben escrita memoria donant compte del fallo del Jurat.

Guanyá la flor natural Apeles Mestres, y en delegació séva fou nombrada presidenta de la festa l' hermosa senyoreta D.ª Catarina Albert que vestia ab encantadora elegancia. Acompanyada al sitial de honor repartí 'ls premis que foren adjudicats successivament als Srs. D. Joan M.ª Bofill, D. Secundi Coderch, D. Frederich Burgas, D. Ramón Noguers, que 'n tingué dos més, D. Eussebi Benages, D. Joaquim Lluhi, don Joseph Surribas, D. Joseph Güell y Mercader, D. Joan Tutau, D. Francesch Ubach y Vinyeta, D. Joseph Maria Vallés y Ribot, D. Daniel Gil y Romo, D. Bartoméu Trulls, D. Joseph Coroláu, D. Salvador Carrera, D. Antón Vergés y D. Joan Papell.

Ademés alcansaren accessits lo ja citat Sr. Carrera, y D. Francesch Marull. Vuyt obrers de professió distinta passaren á recullir també 'l diploma que 'ls autorisa per empendre 'l viatge y estar un mes á París á expensas del Sr. Rubau Donadéu y un nen de la escola de parvuls recullí las 500 pessetas que de la séva guardiola tenia ofertas lo nen Dantón Rubau.

Las poesias foren llegidas y rebudas ab grans picaments de mans, y la festa terminá ab un notable discurs de gracias del Sr. D. Conrat Roure.

No podém deixar la ploma sense agrahir públicament las molts atencions que 'ls figuerenchs varen dispensarnos. Rébinlas també de un modo especial los notables cassinos *Erato*, compost de honrats obrers y *Menestral* que ab tanta distinció saberen rébrens, al visitar sos espayosos locals.

R.

¿Ajuntament ha prés en sa última sessió un acort de trascendencia.

Lo carrer de Bilbao se titulará en lo successiu «Carrer de la Reyna Regent.»

La heroica vila que tantas vegadas ha retxassat las embestidas de las fieras carlistas, ha caygut del escambell. La cortesania s' ha imposat á la admiració que per aquell poble sent la ciutat de Barcelona:

Aixó ja no es al meu veure inclinar molt l' espinada: aixó es voler fé un saludo y caure de quatre grasas.

Mentres la reyna permaneceix á Barcelona no 's mou-rán del seu costat en Cassola y en Sagasta.

Lo cuyner y la cassola. ¿No n' están poch de contents los arrosaires de la casa gran!

Gamazo capitaneja als descontents de la majoria. ¿Quins son los móvils de 'n Gamazo? Hi ha qui suposa que ho fa perque no li han dat una cartera; pero ell diu que mira avants que tot pèls interessos dels agricultors castellans.

Podria molt ben ser; pero cada vegada que per fastidiar á n' en Sagasta, s' abste de pendre part en una votació, hi ha qui diu, invertint un conegut adagi:

«Qui no sopa, no vota.»

Benloch es un poble de la provincia de Castelló de la Plana, ahont acaba de succehir una escena sense precedents.

Va presentarse 'l recaudador de contribucions al jutje municipal reclamantli la quota, y 'l jutje, enfutismat, agafantseli á una patilla, va arrencarli de una estrabada.

Ab molta gracia diu un periódich: «Lo jutje de Benloch alegrará que ha obrat en defensa propia.

— ¿Com pot ser?
— Molt senzill: ell venia á pelarme á mi y jo li pelat á n' ell.»

He sentit contar que D. Francisco de Paula, al enterarse de aqueixa noticia ha tingut un gran disgust.

Comprenc perfectament que al pensar que puga arrencarse una patilla de una estrabada, li vinguin esgarrifansas.

Alguns pelegrins dels que han arribat de Roma, assistiren per equivocació á un acte civich que s' estava celebrant á la Porta de Sant Pancrás, en conmemoració de la defensa que van fer las forsas garibaldinas contra 'ls francesos que-al any 1848 anaren á Roma á defensar á Pio IX.

¿Pobres pelegrins y quina planxa més monumental! Van á Roma y no veuen al Papa. Y en cambi presencian una cerimonia garibaldina. Ara que hi tornin.

Programa de 'n Lopez Dominguez, segons *El Resumen*:

«Lo general Lopez Dominguez acceptará lo que li dongui la gana.

«Lo general Lopez Dominguez retxassará lo que li dongui la gana.»

¿Están enterats?
Donchs jo, sí, senyors. Aixó vol dir que 'l general Lopez Domingues está afiliat al partit de la gana.

Apenas arribat de Roma, D. Jaume ha presidit una nova pelegrinació que s' ha dirigit á Montserrat.

Deu haverse anat á treure 'l baf dels macarrons á la italiana.

— ¿Qué significa aquesta nova pelegrinació? preguntava un feligrés.

Y un católich li responia:
— Res: lo rexupó.

Diálech entre reformistas que transcriu un periódich de Madrid:

— Miri, miri, en Lopez Dominguez. Desde qu' ha romput ab en Romero hasta sembla que fa més bona cara.

— Ja ho crech: si fins sembla que haja fet la tenia.

La comparació es molt justa. Lo millor remey que s' ha trobat fins ara contra la tenia son las llevors de carabassa.

Y lo qu' es de carabassa 'ls reformistas n' han menjat pèl pare y per la mare.

Diu que un vehi de Cadiz ha descubert un producte per mantenirse ab ell per espay de quaranta dias sense necessitat de altre aliment.

¿Qué será, qué no será?
¿Volen que 'ls digui una cosa? A mi no hi ha res que m' alimenti tant com las *guatllas*.

Sobre tot pèl setembre quan están ben grassas.

Anava una pelegrinació á Roma á bordo de un barco. Tot de cop la mar, sense tenir en compte per res la significació espiritual del acte qu' están realisant los pelegrins, comensa á ballar y agitar-se, sacsejant al barco com una torradora de castanyas.

Los pelegrins estaban blanchs com la cera.

— Escolti, va preguntar lo bisbe que manava la pelegrinació al capità que manava 'l barco, ¿corrém realment molt gran perill?

— Miri si estém mals, que si aixó no 's calma, aquest vespre soparém ab Sant Pere.

Lo bisbe ab molta ingenuitat: — ¡Ay Deu nos ne guard!

Algunas de las fábricas nacionales de tabaco presentan á l' Exposició magnífichs cigarros que diu que donan gust de veure.

¿Quina diferencia entre 'ls cigarros que s' exposan y 'ls que 's venen en las expendedorias!

Aquestos son de fúmam y no 'm miris. Y aquells son de miram y no 'm fumis.

Una curiositat que figurará també en la Exposició. Una pastilla de sabó que pesa 2,000 kilos.

¿Bastarian aquests 2,000 kilos de sabó per rentar algunas mans brutas?

Casi ho dupto.

CUENTOS

Un jove barbamech se presenta tot resolut á demanar la ma de una nena.

—Esta molt bè, diu lo pare de aquesta; pero 'm sembla que vosté es encare molt jove.

—No ho cregui pas, respon lo pretendent: miri, aquí ahont me véu ja fa més de dos anys que pateixo de dolor reumátich.

Del natural.
Nos trobém en una timba.

Un punt demana cambi de una moneda de quatre duros á un altre punt.

Aquest pren la moneda, la examina y véu qu' es falsa.

No hi fa res: se la fica á la butxaca y entrega al seu amich dos monedas de dos duros falsas també.

Un y altre cambian una rialleta y s'apretan la ma silenciosament.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Trom-pe-ta.
2. ANAGRAMA.—Sevilla-Sivella.

3. ROMBO.—

G
R A S
R O B O S
G A B I N E T
S O N E T
S E T
T

4. GEROGLIFICH.—Per punts un puntós.
Han endavinat las 4 solucions los ciutadans Pau Piu y Macari Trompeta; 3. B. Soria, Un del Gatúperi y Anton Miarons; 2, Un Feliuhench y 1 no més Pep Martra.

ENDEVINALEAS

XARADA.

Ahi arribí de Total
mon amich Pere Codina
y dos tres-dos de sardina
portá pel senyor Vidal.
Tant content ell va quedá
del regalo que rebé
que un tres-tres li remeté
y un hu-tres pera juga.

RAMÓN PATRODELFO.

ENDAVINALLA.

Me porta tothom al cor
y á las butxacas algú;
plorant estich en ton plor
y si 'm tens, no tingas por
no envejarás á ningú.

J. M.ª BERNIS.

ANAGRAMA.

—¿Que ja ha tot senyor Total?
—Sí, senyor. —¿Y ha anat de gust?

—Quatre olivas l' escarola
y una rodansa de llus

JOSEPH ABRIL.

TRENCA-CLOSCAS.

XATO, AQUELLA SERRA DE TALL.

Formar ab aquestas lletas lo titul de un periódich
barceloní.

C. SOLÉ B.

GEROGLIFICH.
NOS

×
LIKKI

ANGEL DE LA GUARDA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Pau Llop, Mister Coke, Pelegrills, Dimonet petit, S. Agustinet, Un Marqués, Enemich de D. Francisco, Un Guerro Sa rralench, F. P. C., Pik-Tik-Crik, Pep Martra y J. T. Anguila.—Lo que 'ns envian no ja per casa

Ciutada Fivaller, R. de M., Aguiléta, Antonet del Corral, A. Gihert, J. Morante, Gilet de Masnou, Janet Tafoy, Ex-Notari, J. S. y P., D.ª Dinamita y E. Casellas.—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciutada E. Puig Cassanyas: Publicarém las poesias, están molt bè. —J. Ayné R.: Dels versos que 'ns envia acep'em lo titulat «Recort.»

—R. S. (Cornella): Agrahim moltíssim la seva invitació; y sentim que las nostras multiplicadas ocupacions no 'ns permetin assistir a la representació.—Lluís Salvador: Lo sonet va bè, y en l' article hi ha algunas ideas soltas aprofitables.—Dolors Mont: L' article que 'ns envia es molt desigual.—Angel de la Guardia: Insertarém una cantarella.—C. Kleks: Los versos no filan prou bé.—Petrus: La poesia es llarga, incorrecta é importuna.—Andresillo: Sempre sera millor que l' arregli vosté mateix.—A. J. (Mataró): Sera necessari que concreti 'ls feis, y veurém si podrém ocuparnos del assumpto.

—J. Baucells: Los versos están bè. De lo que 'ns diu sobre aquell personatge ja 'n sabiam alguna cosa. Esperarém l' oportunitat per parlarne. Quan vulgui pot passar a la botiga á recullir los documents.—Gilet de ca 'n Gilet: Los epigramas son fluixos.—Jonis de diu: Idem l' article de vosté.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch de Teatre 21 y 23

UN HURACÁ PARLAMENTARI.

Los projectes se 'n podrán anar; pero lo qu' es ell s' aguanta ferm!